На березі морському уночі
Стоїть дівчинка із своїм батьком
І дивиться на схід, на осіннє небо.

Там, угорі, у темряві,
Зажерливі хмари, похоронні хмари в чорну масу розгортаються
Все нижче й нижче, похмурі й густі, до самого обрію.
А на прозорій смузі неба на сході
Підіймається великий і спокійний бог зірок Юпітер,
І тут же, тільки трохи вище,
Пливуть ніжні сестри Плеяди.

На березі морському дівчинка, тримаючись за батькову руку,
Дивиться на ці похоронні хмари, низькі, переможні, які
ось-ось поглинуть усе,
І тихо плаче.

Не плач, дитя,
Не плач, моє любе,
Цими поцілунками дозволь витерти твої сльози,
Зажерливі хмари не будуть довго переможцями,
Вони не довго володітимуть небом, це тільки здається,
що вони поглинули зорі,
Юпітер з'явиться, зажди лиш трохи, настане інша ніч,
Плеяди з'являться,
Вони безсмертні всі, ці зорі: і срібні, і золоті — вони засяють знов,
Великі і малі зірки сяятимуть знову, вони вічні,
Величезні безсмертні сонця і довгоіснуючі мрійні місяці
сяятимуть знов.
Хіба, любе дитя, ти плачеш тільки за Юпітером?
Ти плачеш тільки за похороном зірок?
Тут щось є
(Цілуючи, втішаючи тебе, я шепочу тобі слова,
Я даю тобі першу пораду, завдання і неясний натяк);

Тут щось є безсмертніше навіть за зорі
(Багато похоронів, багато днів і ночей минуло),
Щось таке, що існуватиме довше, ніж навіть блискучий
Юпітер,
Довше, ніж Сонце, чи всі його недремні супутники,
Чи променисті сестри Плеяди.